

AZ EMBER FOHÁSZA

I V O A N D R I C

Hozzád fordulok e véget nem érő fohással, nem azért, mert meggyőződésem lenne, hogy Te azt meg is hallod, hanem azért, mert tudom – s számomra ez az egyetlen bizonyosság –, hogy ezt én mondom el.

Én napfényes utakon járok, egészségem jól szolgál, nyugodt vagyok, s az elsuhanó időt a maga pompájában és édességében élem át – mások most nyomorban, kínok közt hevernek, a moccanatlan órák kínvallatását szenvedik át.

Nekem van hajlékom, terített asztalomon a javak túlcsoordulnak, aszszonyom van, gyermekeim, akik várnak – mennyien élnek mindezek után vágyakozva, szerelem nélkül és céltalanul, s rettegve az estebédőtől, mely számukra a magány, a jéghidegség és az iszonyat egyben.

Lelkemben fényesség lakozik, mely ugyan el-elágazik és csitul, de ki nem aluszik soha – s ezrek élnek nyomorult sötétben.

S ha mindezek után valóban az öntudatlanulás és a lénytelenység vár rám, akkor háládatosságom végtelen. Akkor legfőbb és utolsó érzésként ez a végtelen hála marad belőlem. És hozzád intézem azt. S ha a sejtéseinkkel benépesült űrben valóban nincs senki, aki ezt elfogadná, s ha Te csupán szükséglet s érzéseim része vagy, akkor maradjon meg hálám egyetlen valós jeleként annak, hogy éltem, s hogy Te is létezhetél.

JUNG Károly fordítása